

do czasu ostatecznego rozpoznania sprawy o uwłaszczenie.

Nie podlegają zawieszeniu powództwa, oparte na wykroczeniach dzierżawców przeciw przepisom art. 3 ustawy z dnia 21 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 822).

Art. 21. Osoby, które użytkują grunty na zasadzie ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych, b. czynszowników, oraz „wolnych ludzi” (Dz. U. R. P. № 90, poz. 822), znowelizowanej ustawą z dnia 3 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. № 112, poz. 894), o ile na mocy wyroków sądowych będą podlegały eksmisji z dniem 1 listopada 1924 r. jako nieodpowiadające wymogom, zawartym w art. 1, 2, 3 i 4 ustawy niniejszej (art. 20), winny dopuścić właściciele gruntów do dokonania obsiewów ozimych na jesieni 1924 r., o ile one same nie są obowiązane dokonać tych obsiewów na mocy umów dzierżawnych.

Art. 22. Właścicielowi majątku, nie posiadającemu innej nieruchomości ziemskiej na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, któremu po zastosowaniu ustawy niniejszej pozostawałby obszar ziemi niewłaśczonej mniejszy, niż maksymalna norma, przewidziana w art. 1 p. c), służyć będzie prawo powiększenia pozostającego obszaru do tejże maksymalnej normy drogą wykluczenia z uwłaszczenia odpowiedniego obszaru w jednym kawałku, podług wyboru właściciela. Natomiast dzierżawcy, całkowicie pozbawionemu tą drogą działki, która uwłaszczeniu podlegała, bądź też otrzymującemu działkę zmniejszoną, uniemożliwiającą samodzielne gospodarstwo—służyć będzie pierwszeństwo ustawowe przed wszystkimi innymi kandydatami do nabycia obszaru, odpowiadającego dzierżawionym przez niego gruntom, z zapasu ziemi, przeznaczonego na reformę rolną w tym samym lub innych, możliwie najbliższych, powiatach tegoż województwa za cenę, odpowiadającą przepisom ustawy niniejszej.

Komisja uwłaszczeniowa, orzekając o zwolnieniu od uwłaszczenia działki, będącej w użytkowaniu dzierżawcy, wskaże jednocześnie w porozumieniu z urzędami ziemskimi odpowiedni obszar gruntu, w stosunku do którego pierwszeństwo nabycia może być wykonane i objęcie której przez dzierżawcę jest faktycznie natychmiast możliwe.

Dzierżawca nie może być eksmitowany z gruntu, dopóki nie obejmie w posiadanie działki, wskazanej mu przez komisję uwłaszczeniową. Przywilej ten wygasa z końcem następnego roku gospodarczego po tym, w którym komisja uwłaszczeniowa wskazała odpowiednią działkę.

Przepis artykułu niniejszego nie może mieć zastosowania do gruntów, podlegających wykupowi na rzecz czynszowników i wolnych ludzi, z wyjątkiem wypadku, kiedy stan posiadania, artykułem niniejszym przewidziany, wytworzył się dla właściciela wskutek ustalenia granicy wschodniej Państwa.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 24. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Janicki*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

618.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 28 czerwca 1924 r.

w sprawie uzupełnienia art. 2 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuł 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) uzupełnia się przez dodanie nowego (drugiego) ustępu następującej treści:

„Wymierzone cło winno być uiszczone przed wydaniem towaru do wewnętrznego obrotu. Towar, od którego cło nie zostało w przepisany terminie uiszczone, winien być sprzedany z urzędu w drodze publicznej licytacji, która odbywa się wzwyż od sum ciężających na nim należności celnych i kolejowych.

Uzyskana ze sprzedaży gotówka, po potrąceniu ciężających na towarze należności celnych i kolejowych, przypada na rzecz strony.

W razie nieuzyskania w drodze dwukrotnej licytacji sumy wywoławczej, towar przechodzi na rzecz Skarbu Państwa i podlega na podstawie orzeczenia władzy celnej zniszczeniu.

Władza celna może w poszczególnych wypadkach orzec zamiast zniszczenia przekazanie towaru do bezpośredniego spożycia lub zużycia instytucjom o charakterze społecznym lub filantropijnym.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

619.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 9 lipca 1924 r.

w sprawie ustanowienia i kompetencji Głównego Urzędu Ubezpieczeń.

Na podstawie art. 98 i 102 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44 poz. 272) zarządza się co następuje:

§ 1. W celu wykonywania ogólnego kierownictwa oraz nadzoru w dziale ubezpieczenia na wypadek choroby ustanawia się Główny Urząd Ubezpieczeń z siedzibą w Warszawie tymczasowo przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

§ 2. Do zakresu działania Głównego Urzędu Ubezpieczeń należy w szczególności:

1) rozstrzyganie w ostatniej instancji zażaleń na decyzje Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń;

2) organizowanie Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń;

3) nadzór nad Okręgowymi Urzędami Ubezpieczeń oraz nadzór w ostatniej instancji nad Kasami Chorych podległymi tym urzędom;

4) organizacja Kas Chorych oraz Związków Kas Chorych jakoteż mianowanie komisarzy lub instruktorów, wzgl. tymczasowych władz dla organizowania tych instytucji, jak również pociąganie na mocy art. 100 lit. b) ustawy z dnia 19 maja 1920 r. władz samorządowych do współdziałania przy tej organizacji;

5) kierownictwo i nadzór nad Związkami Kas Chorych;

6) wydawanie dla Kas Chorych oraz ich Związków ogólnych przepisów o prowadzeniu biurowości, księgowości, statystyki, lokowania funduszy, składania sprawozdań z działalności i zamknięć rachunkowych, układanie planów organizacji leczenia dla instytucji ubezpieczenia na wypadek choroby, ustalanie wzorów formularzy dla zgłoszeń obowiązkowych, przewidzianych w ustawie z dnia 19 maja 1920 r.;

7) wydawanie instrukcji, regulaminów i t. p. dla Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

620.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu

z dnia 10 lipca 1924 r.

w sprawie przedłużenia terminu zgłaszania przez pracodawców w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy wolnych miejsc dla inwalidów wojennych ciężko poszkodowanych.

Na mocy art. 55 i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin, oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z dnia 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 699)

zamiast słów: „w ciągu 24 godzin”—wstawia się wyrazy „w ciągu 3 dni”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

621.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 18 lipca 1924 r.

w sprawie przedłużenia czasu pracy w hutach w Górnośląskiej części województwa Śląskiego.

Na mocy § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 58, poz. 587) w sprawie zmiany względnie uzupełnienia niektórych postanowień niemieckich rozporządzeń, dotyczących demobilizacji gospodarczej w Górnośląskiej części województwa Śląskiego oraz działu II rozporządzenia uzupełniającego z dnia 17 grudnia 1918 r. (Dz. U. Rzeszy, str. 1436) do rozporządzenia w sprawie normowania czasu pracy robotników z dnia 23 listopada 1918 r. (Dz. U. Rzeszy, str. 1334) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem zapobieżenia bezrobociu w okresie trudnego położenia gospodarczego w Górnośląskiej części województwa Śląskiego, zezwalam na przedłużenie czasu pracy robotników w hutach najwyżej do 10 godzin na dobę pod warunkiem, żeby czas pracy poszczególnych kategorii robotników nie przekraczał ich czasu pracy z pierwszej połowy 1914 r.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierzam Komisarzowi Demobilizacyjnemu w Katowicach.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu trzech miesięcy, o ile w drodze osobnego rozporządzenia nie zostanie wcześniej uchylone.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

622.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 10 lipca 1924 r.

w sprawie zaprowadzenia wzajemnej wymiany przekazów pocztowych między Polską a Kanadą.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) zarządza się co następuje: